

med Kraft af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds (Casſe), at enten er den Paagjældende ſkyldig, og da ſkal han ſtraffes, eller ogsaa er han uſkyldig, og da ſkal han friſindes. Jeg ſkal dog forøvrigt bemærke, at naar denne Terminologi ſaaledes har kunnet ſkaffe ſig Indpas og vedligeholde ſig, denne Terminologi, ſom den ærede Formand for Udvalget (Varſod) kaldte ikke uforſvarlig, men oprørende, ſaa maa man ikke ganſke glemme de Forhold i Henseende til Retspleiens Udvikling, ſom have fundet Sted her i Landet, og de Henſyn overhovedet, ſom have ført til Indførelſen af den uheldige Terminologi. Man ſkal huſke paa, at hvad der i høi Grad har givet Næring til Anvendelſen af denne Terminologi, er de hos os gjældende, navnlig tidligere ubetinget gjældende, ſaakaldte ſatte Beviisregler. Der opſtilledes viſe formelle Betingelſer for, at Nogen kunde dømmes ſkyldig, og naar diſe lovbefæmte Betingelſer ikke vare tilſtede, da maatte og ſkulde Domſtolene friſinde, uagtet der maatte for almindelig jævn Menneskeforſtand ikke var nogen Tvivl om, at den Paagjældende var ſkyldig. Det er dette, ſom naturligt førte til Udtalelſe fra Domſtolenes Side om, at vel drifte de man ſig ikke til at ſige, at de i Lovgivningen fordrøede Betingelſer i Henseende til Beviſet vare tilſtede, men der var dog kommet ſaadanne Omſtændigheder frem, at man i Grunden ikke havde nogen Tvivl om, at den Paagjældende var ſkyldig; derfor maatte man vel friſinde ham for Straf, men dog kun under den Form, at han friſandtes for videre Tiltale. Som ſagt, dette er uheldigt, men det har ſin Rod i de beſtaaende Beviisregler, og naar der ſteer Forandring i den Henseende i vor criminelle Retspleie, maa denne Terminologi naturlig bortfalde. Den har imidlertid viſnok ogsaa haft ſin Betydning i en anden Henseende. Følgen af Friſindelſe for videre Tiltale er ganſke viſt den, at den Paagjældende lider et Skaar i den almindelige Agtelſesret; men om man derfor juſt kan ſige, at det er Henſynet dertil, ſom bevæger Domſtolene til at anvende denne Terminologi, forekommer mig dog at være noget tvivlsomt. Jeg troer ſnarere, at foruden Henſynet til de ſærlige ſtrange Beviisregler har der været noget An-

bet, ſom har ledet til Anvendelſen af denne Terminologi, nemlig dette, at de, ſom bleve friſundne for videre Tiltale, bleve ſtemplede ſom Miſtænkte eller miſtænkelige Perſoner, paa hvilke forſaavidt det Offentlige, Politiets, Opmærkſomhed blev henvendt. Dette var et overmaade væſentligt Punkt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds (Casſe) ſagde, at foruden det i og for ſig Uheldige og Principſtridige, ſom der er i denne Terminologi, var der ogsaa andre Foruſtættninger for Anvendelſen deraf, ſom man ikke kunde biſalbe, og det ærede Medlem anførte forſkjellige Ting, der navnlig gif i den Retning, at man — jeg antager ikke, at det var tilſigtet fra den ærede Rigsdagsmands Side, men maatte en eller anden Tilhører dog kunde opfatte det ſaaledes — at man, ſiger jeg, maatte kunde ſaae det Indtryk, at der ved Anvendelſen eller Uaanvendelſen af denne Terminologi fra Domſtolenes Side undertiden toges Henſyn, ſom ikke juſt vare ſaa fuldkomment upartiſke. Jeg troer ſom ſagt ikke, at dette tilſigtedes af den ærede Rigsdagsmand; men det forekommer mig, at hans Ord kunde forſtaaes paa denne Maade. Han gjorde opmærkſom paa, at der var Tilfælde, hvor Domſtolene ikke anvendte denne Terminologi, ſkjøndt der i og for ſig maatte ſiges at være ſtærke Beviisdata tilſtede, ſom i andre Tilfælde vilde føre til „Friſindelſe for videre Tiltale“. Naar ſaaledes en Perſon var ſat under Tiltale for Mangel paa behørig Over og Opmærkſomhed for at frelſe anden Mand's Liv, ſaa friſandt man ikke for videre Tiltale, om man ogsaa maatte mene, at Meget talte for, at han havde unbladt at viſe, hvad der var Pligt fra hans Side. Dette vil jeg hverken benægte eller bekræfte; men det forekommer mig, at man i og for ſig ikke kan bygge meget paa Exempler af den Art, hvor den Forbrydelse, hvorom der er Spørgsmaal, i ſit Væſen mere maa ſiges at være en Forſømmeligheids-Forbrydelse end en Forbrydelse, der foruſætter ond Villie. Men dernæſt omtalte det ærede Medlem, at der var Tilfælde, hvor en Friſindelſe for videre Tiltale maatte antages at ville medføre, at den Paagjældende miſtede den Stilling, hvori han var, og Domſtolene brugte da efter det ærede Medlems Mening i